

[Jørgen Jørgensen (Ullerup).]

måske ganske nyttigt i et øjeblik, hvor vi står overfor en så alvorlig situation som denne, at vi da også får nogle muntre bemærkninger frem. Jeg må desværre afstå fra at følge det ærede medlem hr. H. C. Hansen på denne linie, fordi jeg nu engang kun er en simpel bondemand og ikke vant til at optræde hverken som musiker eller på anden måde som underholdningspersonage — så det må man tilgive mig. Jeg var heller ikke forberedt på, at vi skulle føre plakatkrig, men jeg vil iøvrigt gerne sige til det ærede medlem, at når talen er om plakater, kunne det jo være, hvis man gik nogle år tilbage, at der også var visse socialdemokratiske valgplakater, som det kunne være morsomt at analysere — men det skal jeg ganske afstå fra, fordi jeg altså ikke er indstillet på at føre plakatkrig.

Iøvrigt vil jeg gerne sige i anledning af bemærkningen om plakatteksten: „Se på Deres skattebillet og stem konservativt!“, at det var en såre fornuftig plakat, de konservative sendte ud ved kommunevalget, og jeg er, uanset hvordan den skattelovgivning, vi nu arbejder med, bliver, ganske sikker på, at folk i almindelighed vil være af den opfattelse, at mange ligesom vil have på fornemmelsen, at når det drejer sig om at styre kommuner, er de konservative mere økonomiske end socialdemokraterne. Det er muligt, at det ærede medlem hr. H. C. Hansen vil mene, jeg tager fejl, men foreløbig, indtil næste kommunevalg, vil jeg tro, at jeg har ret.

Det ærede medlem gjorde en bemærkning om forpagter Rønholts artikel. Jeg skal ikke sige meget om dette — enhver må jo have sine meninger —, men der er nu megen forskel på de forskellige landbrugs størrelse, på deres indtjeningsmuligheder og indtjeningsevne. Der er meget, meget stor forskel på de små landbrug, de mindre landbrug, de mellemstore landbrug og de store landbrug, på de fynske landbrug, de lolland-falsterske og de jyske i Jyllands forskellige egne. Man kan ikke ganske bestemt sige, at landbruget som sådant er sådan og sådan beskaffent. Hvad iøvrigt forrentningsprocenten angår, så må det naturligvis for de landbrug, der har den pågældende forrentningsprocent i de skatteår, der kommer, give sig udslag i en forhøjet selvangivelse, i forhøjet indkomst.

Det ærede medlem var også inde på ligningen. Det kan godt være, der er noget i vejen med den, men i de allerfleste skatteråd ude omkring i landet sidder der social-

demokratiske skatterådsformænd. Det må altså i så tilfælde være dem, der ikke er dygtige nok — men det er jo en sag for sig. Hvad ligningen iøvrigt angår, er det jo ikke alene landbruget, man kan kritisere, det er mange, mange andre forhold. Nu tør jeg ikke sige, at jeg ved bedre besked end det ærede medlem — det kunne aldrig falde mig ind overfor en forhenværende finansminister —, men jeg ved måske lige så god besked om, hvordan ligningen foregår indenfor de forskellige samfundsgrupper som det ærede medlem hr. H. C. Hansen.

Jeg skal herefter gøre nogle bemærkninger om de forskellige lovforslag.

Om forsvarslånet — der er jo her kun tale om en bemyndigelse til den højtærede finansminister — kun dette: jeg synes, det er en rimelig og naturlig måde at forsøge at skaffe de midler tilveje på, som efterhånden skal bruges, de midler, der ikke udskrives i form af en væneskat, og i og for sig synes jeg, at dette lovforslag burde henvises til behandling i væneskatudvalget.

Mit hovedindtryk af de fremsatte forslag er iøvrigt det, at man naturligvis vil kunne rette kritik mod mange enkeltheder i lovforslagene, men man kan ikke med rette hævde, at det har været regeringens hensigt med disse lovforslag fortrinsvis at holde hånden over sine egne — som man siger. Jeg synes, at disse lovforslag i meget stor udstrækning følger den linie, at de stærkeste skuldre må bære de største byrder.

Vender jeg mig først til merindkomstskatten, må jeg erklære, at jeg principielt er imod en skattelovgivning af denne art, men ved den bundne opgave, der her er stillet os, kan man naturligvis blive tvunget til at lade principperne hvile. Når jeg er imod skattelovsforslag af denne art, er det, fordi jeg tror, at det, vi må stræbe hen imod, er at få så få skatteformer som muligt, således at borgerne til enhver tid er klar over, hvad de skal betale i skat til stat og kommune, hvorefter de kan regne ud, hvilket forbrug de kan tillade sig at have.

Jeg vil iøvrigt gøre den bemærkning, som måske kan virke noget underlig i forbindelse med det, vi her drøfter, at vi må se at komme bort fra den betragtning, som vi altfor ofte møder i næsten alle samfundsgrupper: at det af skattemæssige grunde ikke kan betale sig at forøge sine indtægter. Derfor må det være en hovedopgave, at vor direkte skattepolitik under normale forhold lægges således tilrette, at den brede befolkning forstår, det kan betale sig at forøge sine indtægter. Dette er jo den eneste vej til forøgelse af produktionen og